

Jennifer Crusie • LAŽNJAK

JENNIFER CRUSIE

Lažnjak

Prevela s engleskoga
Mihaela Perković

Naslov izvornika

Jennifer Crusie

Faking It

Copyright © 2002 by Jennifer Crusie Smith

Posvećeno
PAT GAFFNEY

*Za njezine izvrsne romane,
neograničeno strpljenje i
bezuwjetno prijateljstvo,
i zato što u potpunosti shvaća
foru oko Buffy – ubojice vampira*

Ako več ne možeš biti dobar primjer,
morat ćeš jednostavno biti strašno upozorenje.

– Gwen Goodnight

Poglavlje

1

Matilda Goodnight odmaknula se od svojega najnovijeg murala i shvatila da je od svih zločina koje je počinila u svoje trideset i četiri godine, upravo slikanje reprodukcije van Goghovih suncokreta po cijelome zidu dnevne sobe Clarisse Donovan onaj koji će je odvesti u pakao. Bog joj možda i oprostí Botticellijevu *Veneru* na zidu kupaonice u Iowi, Uccellovu scenu bitke koju je naslikala u sobi za sastanke u New Jerseyju, pa čak i Boschove *Orgije* u jednoj spavaćoj sobi u Utahu, ali ovi će divovski, svijetli suncokreti biti kap koja je prelila Njegovu čašu. — Dao sam ti talent — reći će joj On na sudnji dan — i pogledaj što si napravila s njim.

Tilda je osjetila kako joj se pluća stežu te je gurnula ruku u džep da se uvjeri kako ima svoj inhalator.

Kraj nje je stajala Clarissa s rukama omotaním oko izvezena džempera veličine XXS, škiljeći u smečkastožute cvjetove. — Isti su kao njegovi, zar ne?

— Da — rekla je Tilda sa žaljenjem predavši joj muzejsku presliku izvornika.

— Cvjetovi izgledaju tako... ljutito — rekla je Clarissa.

— Pa — uzvratila je Tilda zatvarajući svoju kutiju s bojama — bio je malo trknut. — Clarissa je kimnula. — Čula sam za to. S uhom.

— Da, o tome se puno govori. — Tilda je trzajem ramena skinula košulju u kojoj je slikala. — Sad bih htjela svoj ček.

— Jesi li potpisala mural? — upitala je Clarissa. — Moraš ga potpisati. Želim da svi znaju da je to autentični mural Matilde Veronike.

— Potpisala sam ga. — Tilda je vrh bojom umrljane cipele upečila u dno murala gdje je napisala »Matilda Veronica«. — Sad bih morala ići.

— Nisi valjda napisala »van Gogh«? — Clarissa se sagnula. — Ne bi li to bilo krivotvorenje?

— Ne, osim ako nije imao period slikanja murala u Kentuckyju za koji ne znamo. — Tilda je pokušala duboko udahnuti. — Eto, ja bih sada taj ček.

— Napiši svoje ime većim slovima — rekla je Clarissa uspravljajući se. — Želim da svi znaju da si ti ovo naslikala. Držat ću ovdje i časopis da znaju kako je to original Matilde Veronike.

Clarissino je oduševljenje njome kao robnom markom odavno izgubilo privlačnost, pa je Tilda promijenila temu. — No Točkici, čini se, ništa od ovoga nije smetalo. — Kimnula je Clarissinu izduženom psiću misleći da ljudi uvijek vole kad se govori o njihovom ljubimcu.

— Njegov rep gotovo skriva tvoje ime — rekla je Clarissa.

Tilda je dopustila da joj naočale skliznu niz nos i preko okvira je pogledala Točkicu koji je drhturio kod njezinih nogu. Na svojem je muralu Točkici napravila sitan zahvat zatezanja lica jer su se njegove okrugle oči gotovo spajale iznad duga oštrog nosa. Ublažila je sivilo koje je prošaralo njegovo tamno, čupavo krzno, tako da ne izgleda toliko poput vrlo malenoga mutiranog vuka.

— Moraš ga ponovno potpisati — rekla je Clarissa. — Potpiši se na vrh. Većim slovima.

— Ne — odvrtila je Tilda. — Svi će vidjeti potpis jer će uspoređivati Točkicu sa slikom. Uvijek to čine, gledaju psa, pa gledaju sliku.

— Ne će — pobjedonosno je odgovorila Clarissa. — Vraća se danas u živodernicu.

— Vodite ga u živodernicu? — Točkica se stisnuo uz Tildine noge linjajući se o njezine traperice.

— To nije moj pas — rekla je Clarissa. — Ti uvijek slikaš pse na svojim muralima.

— Ne, ne slikam — rekla je Tilda.

— Tako je pisalo u časopisu, pa sam i ja morala nabaviti psa, inače ljudi ne bi vjerovali da je mural izvornik Matilde Veronike. I tako sam otišla i uzela jedinoga čistokrvnog psa kojega su imali.

— Točkica je čistokrvan pas?

— Srebrno-pjegavi dugodlaki jazavčar — rekla je Clarissa. — Bit će mu dobro opet tamo. Naviknuo je na to. Ja sam već treća osoba koja ga je udomila.

Tilda je izvadila inhalator i duboko udahnula.

Imalo je to smisla, sad kad je razmislila. Clarissa je bila upravo tip žene koja bi otišla u neki *rent-a-pas* i pokupila jeftinu kopiju za lažnu toplinu na svojoj lažnoj postimpresionističkoj freski. Točkica ju je pogledao drhteći i gotovo toliko jadno koliko je bio i ružan.

Ne ću te spasiti, mislila je Tilda zatvarajući svoj inhalator. *Ne mogu sve spasiti. Imam astmu i ne želim psa, posebno ne nekoga koji izgleda kao da šmrče koku i kao da se u njoj valja.*

— Potpiši se ponovno ovdje gore — rekla je Clarissa. — Donijet ću ti marker.

— Ne ću — odgovorila je Tilda. — Potpisala sam se. Gotovo je. Sad ću uzeti svoj ček po završetku, hvala lijepa.

— Pa ne znam baš, taj potpis... — počela je Clarissa, a Tilda je gurnula naočale na početak nosa i hladno je pogledala. Clarissa je kimnula: — Odoh ja, onda, ipak po taj ček.

Ostavši sama s Točkimom — vrlo prikladno ime za psa koji ih nije imao — Tilda se pokušala dosjetiti alternative živodernici. Bio je tu mural, još jedan uspjeh, za toliko umanjen obiteljski dug, još dva tjedna života odslikana u krađi povijesti umjetnosti.

Zazvonio joj je mobitel i prekinuo njezin masakr optimizma. Tilda je otvorila preklopni poklopac. — Halo.

— Tilda — počela je njezina majka — imamo problem.

— Stvarno — odgovorila je Tilda zureći u suncokrete. —

Ma tko bi to pomislio?

— Loše je — rekla je Gwen, a Tilda je zastala, iznenađena ozbiljnošću majčina glasa. Gwennie je obožavala kolačiće i enigmatske slagalice.

— Dobro, što god da jest, riješit ćemo to. — Pogledala je ponovno dolje u psa koji je zurio u nju s očajem u očima. — Što je?

— Nadine je prodala Scarlet.

Tilda je trznula glavom koliko joj se želudac zgrčio. U pozadini je preko telefona čula kako njezina šesnaestogodišnja nećakinja govori: — Još ne shvaćam u čemu sam pogriješila — i stresla ju je groznica.

— Nema nikakvih Scarlet. — Tilda je pokušala duboko udahnuti a da ne povraća. — Tata ih je sve prodao.

— Nije onaj prvi — rekla je Gwen. — Sjećaš se? Nije mogao jer je na njemu bila naša zgrada. Nadine ga je našla u podrumu. A žena koja ga je kupila, ne želi ga vratiti. Pitala sam je.

Clarissa se vratila s čekom i Tilda ga je uzela. — Hvala — rekla je Clarissi i počela govoriti u telefon. — Pitaj ponovno.

— Pokušala sam. Poklopila mi je slušalicu, pa sam zvala ponovno i javio mi se Mason Phipps. Ona stanuje s njim. — Gwennie je glas zapinjao. — Mason je bio stari prijatelj tvojeg oca. On je taj koji joj je rekao o Scarlet i o galeriji. I pozvao me večeras na večeru.

— Ma, odlično. Barem će se jedna od nas pošteno najesti.

— Pa sam ja razmišljala kako bih mogla otići i odvući im pažnju dok se ti ušuljaš i ukradeš ga — rekla je Gwen. — A onda ga možemo opet zakopati u podrum.

Tilda se okrenula od Clarisse i prošaptala u telefon. — Shvaćaš li ti da u zatvoru ne dobivaš kolačiće? — Ponovno je pokušala duboko udahnuti boreći se s mučninom. — A kad ga i dobijemo natrag, *spalit ćemo ga*. Da sam samo znala da je tamo do...

— Nešto nije u redu? — rekla joj je Clarissa iza leđa.

— Ne — odgovorila joj je Tilda. — Sve je baš krasno. — Počela je opet u telefon: — Dolazim kući, stižem za četiri sata. Ne poduzimaj ništa dok ne dođem.

— Nikad i ne radimo ništa bez tebe — odvrátila je Gwen i spustila slušalicu.

— Nadam se da je sve u redu — rekla je Clarissa poletno.

— Sve je uvijek u redu — odvrtila je ogorčeno Tilda. — To je moj posao. Ja se pobrinem da sve bude u redu. — Gurnula je ček u džep košulje i pogledala dolje u Točkicu koji je drhturio na njezinoj nozi. — Zato ću uzeti psa sa sobom.

— Što? — upitala je Clarissa, no Tilda je već podignula Točkicu, čije joj se dugačko tijelo objesilo preko ruke dok su mu nožice pokušale naći uporište na njezinu boku.

— Štedim vam put do živodernice — rekla je Tilda. — Ugodan dan vam želim.

Utovarila je svoju kutiju s bojama i psa u svoj oronuli žuti kombi, počela kipjeti od bijesa i još nekog osjećaja koji nije mogla prepoznati, no mislila je da je strah. U ustima joj se stvorio jednak okus koji joj se nije svidio. Na sjedalu je i Točkica počeo kipjeti. — No, smiri se — rekla mu je dok je ubacivala u brzinu. — Sve je bolje od zatvora. — Točkica ju je čudno pogledao. — Od živodernice, htjedoh reći, od živodernice. — Razgovarala je s njim cijelim putem kući, a kad je ušla na ograđeno parkiralište galerije Goodnight, on je već spavao, a ona bila mnogo mirnija. Trgnuo se kad je ugasila motor, očiju poput špekula, a onda ga je ponijela zadihana od tjeskobe u oronuli ured galerije i spustila na pod ispred majke i nećakinje, obje tako plavooke i plavokose i slatke. *Sušta suprotnost meni*, pomislila je. Iza njih, Gwenin je džuboks svirao pjesmu *No, No, Not Again* grupe The Three Degrees.

— Ovo je Točkica — rekla je Tilda Gwen i Nadine. — Tražim mu dom gdje će ga ljudi tretirati dostojanstveno i ne će mu zabiti nož čim okrene leđa.

— E pa, *žao mi je* — rekla je Nadine prkosnim izrazom lica koji se skrivao ispod svijetlih kovrča. Nosila je crnu majicu na kojoj je pisalo POPUŠI MI gotičkim slovima, no i dalje je izgledala kao bijesna Shirley Temple. — Nitko mi nije rekao da ne smijemo prodavati slike. Ovo je ipak galerija, bogamu. — Čučnula je na istrošeni orijentalni sag da pogladi Točkicu koji je uzmaknuo i dalje zadihan, očima tražeći sklonište. — Pa što je ovom psu?

— Puno toga — odgovorila je Tilda. — No, što se dogodilo sa slikom?

— Dok si ti bila u Iowi — rekla joj je Gwen — Nadine je ostala vani duže od dopuštenog i Andrew ju je za kaznu poslao dolje da očisti podrum.

Tilda je duboko udahnula i sjetila se nekoliko stvari koje bi rekla bivšem šurjaku.

— Možeš se prestati pjeniti — rekla je Nadine. — Tata me nije pustio u zaključani dio. Još uvijek ne znam što je tamo.

— Skladište — rekla je Tilda.

— Da, baš— zakolotala je očima Nadine.

— Nadine — gurnula je Tilda naočale na vrh nosa i pogledala je, a Nadine se malo uspravila progutavši knedlu. — Nisi baš u mogućnosti izazivati sreću. Slika.

— Tata me natjerao da očistim zadnju prostoriju — rekla je Nadine. — Bila je puna namještaja oslikanoga životinjama. Tata je rekao da si ga ti oslikala dok si bila mojih godina. Baš je fora, posebno krevet kad smo ga očistili i sastavili.

— *Mi?* — upitala je Tilda.

— Ethan i ja — odgovorila je Nadine. — Nisi valjda mislila da ću sve čistiti sama?

— Znači i Ethan zna. — Tilda je smjestila Andrewa u najniži krug pakla zbog kriminalne gluposti što je poslao ne samo svoju kćer tamo dolje, već i njezina najboljeg prijatelja koji nije bio član obitelji.

— Pa dobro, zna da je tamo dolje namještaj, da — rekla je Nadine. — Ma što je to tebi s tim podrumom? Pa to je samo *namještaj*.

— Da. — Tilda je shvatila da joj se pluća opet stežu i posegnula je za inhalatorom. — Jesmo li već blizu temi slike?

— Bila je tamo unutra — odgovorila je Nadine. — Zamotana u papir i ugurana u ormarić, u onaj s tirkiznim majmunima. Jesi li ti stvarno naslikala sve one životinje?

— Smeće. Prolazila sam kroz neku fazu. — Tilda se prihvatila inhalatora. — Dakle, izvukla si sliku i što je onda bilo?

— Mislili smo da je dobra — rekla je Nadine.

— Pa ste je prodali — nato će Tilda.

— Ne, vratili smo je u ormarić, prekrili sve plahtama i otišli u Cup O' Joe's. A danas je baka morala ići u banku i došla je neka gospođa Lewis te pitala imamo li kakve slike nekoga po imenu Scarlet, a ja sam rekla da nemamo, da imamo samo djela Dorcas Finsters. — Nadine se okrenula Gwen. — Hoćemo li ih se ikad riješiti? Znam da ona živi ovdje, ali stvarno su depresivne i možda bismo mogli.

— *Nadine* — reče Tilda.

— *Dobro*. — Nadine je prekrížila ruke. — I, gospođa Lewis je rekla da ne želi te, već one koje izgledaju kao da ih je naslikalo dijete te počela govoriti o nebu i zvijezdama poput šahovske ploče, a Ethan, koji je bio ovdje, rekao je: »To sličí na onu koju smo našli u tvom podrumu«, ona *nije* htjela otići dok joj je nismo pokazali.

— Ethan je to rekao? — upitala je Tilda.

— Ili sam možda ja — Nadine je škiljila u strop. — Nisam sigurna, pitaj Ethana.

— Kao da Ethan ne bi gurnuo ruku u vatru za tebe — rekla je Tilda. — Pa si ti otišla dolje po sliku...

— I ona mi je ponudila za nju stotinu dolara, a ja sam odbila — rekla je Nadine krjeposno.

— A ipak, slika nije ovdje — nato će Tilda.

— Nudila je sve više i više, a ja sam odbijala sve dok nije ponudila tisuću dolara. Tad sam popustila — odvrtila je Nadine. — Pa dobro, hoće li mi itko reći zašto je to bilo loše?

— Ne. — Gwen je sjela na kauč kraj unuke izgledajući kao što će izgledati Nadine za četrdesetak godina, blijedih očiju, sijede kose i majušna.

— Gdje ti je majka? — upitala je Tilda Nadine. Okrenula se Gwen te upitala nju. — Zašto Eve nije pazila na galeriju?

— Imala je učiteljsku sjednicu — odgovorila je Gwen. — Popravni, ona opet pripomaže. Gle, ta Lewisica je sigurno ne će vratiti. Što više strke stvaramo oko toga, sumnjivije izgledamo.

— Kako *sumnjivi*? — upita Nadine. — Meni nitko *ništa* ne govori. — Sagnula se i podignula Točkicu s izbljedjela saga. Ponovno je počeo drhtati. — Ne možete mene kriviti ako zabrljam jer mi ništa ne govorite.

Prkosno, kao što je pogladila i psa, podignula je bradu prema Tildi, a Tilda je pomislila, *U pravu je*. Izvukla je prastaru stolicu od stola, okrenula je prema Nadine i sjela na nju trznuvši se kad je stolica zaškripila. — Dobro, evo, slušaj.

— Ne — rekla je Gwen. — Šesnaest joj je.

— Da, a koliko je meni bilo? — nato će Tilda. — I ne sjećam se vremena kad nisam znala.

— Halo? — mahnula je Nadine. — Tu sam. Znala što?

— Sjećaš li se koliko je galerija bila uspješna dok ju je vodio djed? — upitala je Tilda.

— Ne — rekla je Nadine. — Bila sam još dijete kad je umro. Nisam se tada baš pretjerano zanimala za galeriju. — Popustila je stisak na Točkici, koji se pokušao iskoprcati iz njezina krila, pljusnuo na sag i smirio se stavivši šape na Tildu.

— E, pa jedan je od razloga našeg uspjeha bio taj što je djed ponekad prodavao krivotvorine — monotono će Tilda.

— Oh — nato će Nadine.

— Da, odlično — dodala je Gwen, ruku skupljenih u krilu. — Što više ljudi za *to* zna, to bolje.

— Ne ću odati — obećala je Nadine.

— Neke od slika koje su bile izvornici napravio je čovjek po imenu Homer Hodge — nastavila je Tilda — i djed je na njemu zaradio brdo novca, i to legalno. Ali onda se posvađao s Homerom i ovaj mu je prestao slati slike, pa se tvoj djed dosjetio pametne ideje da izmisli Homerovu kćer Scarlet te prodao pet njezinih slika tako što je stvorio čitavu famu oko njezina podrijetla Hodge.

Gwen se leđima naslonila na kauč i zurila u strop odmahujući glavom.

— Izmislio kćer? — upitala je Nadine. — Fora.

— Ne, nije fora. — Tilda je podignula Točkicu da se ima za što pridržati dok priča nastavak, a Točkica je uzdahnuo i sklupčao svoje dugačko, čupavo tijelo tako da joj stane u krilo. — Slika koju si prodala, prva je Scarletina lažna slika lažne slikarice. A to je prijevara i mogli bismo zbog toga u zatvor. Ljudi će shvatiti da je to sve varka jer Homer dolazi s farme u južnom Ohiju, a slika koju si prodala, slika je ove zgrade.

— I mislila sam da mi je nekako poznata — reče Nadine.

— A kad shvate da je jedna lažnjak, vratit će se u galeriju i početi postavljati pitanja. — Tilda je opet osjetila kako joj se želudac okreće. — Mogli bi pogledati sve slike koje im je djed prodao za tisuće dolara i shvatiti da su neke od njih krivotvorine te će htjeti natrag svoj novac koji mi nemamo. A za to bismo mogli otići u zatvor, izgubiti ovu galeriju i cijelu ovu zgradu, što znači da bismo mogli završiti i na ulici.

— Čekaj malo — rekla je Nadine, malo se razveselivši, očito nesmetena viješću da joj je djed bio lopov i da bi uskoro mogla živjeti u jarku. — Ja nisam znala da je lažnjak. Jedina osoba koja je znala, bio je djed. I tako smo na konju. Možemo okriviti njega, a on je mrtav.

— Tako je otprilike izgledao i moj plan tijekom posljednjih pet godina — rekla je Gwen, još uvijek zureći u strop.

— Dobar pokušaj, no ne će ići — rekla je Tilda osjećajući sve veću mučninu. — Galerija je još uvijek odgovorna kao tvrtka jer je još jedna osoba znala za sve to te bi ona mogla otići u zatvor. Osoba koja je slike naslikala.

— Oh — ukipila se Nadine. — Tko ih je naslikao?

— Ja, naravno — odgovorila je Tilda i ponovno izvadila inhalator.

Četiri je dana bilo potrebno Davyju Dempseyju da uđe u trag svomemu bivšem financijskom savjetniku iz Miamijsa na Floridi pa do Columbusa u Ohiju, a sad se nagnuo kroz vrata male zalogajnice i gledao svoj plijen kako podiže čašu vode, pregledava rub te ga, potom, briše ubrusom. Ronald Abbott, poznat i kao Rabbit, rođen je da bude metom: blijed, napola bez brade i toliko samozadovoljan svojom superiornošću u svemu vezanom za novac, umjetnost i život uopće, tako da je bio savršena žrtva za prijevaru. Što je, zapravo, dvostruko iritirajuće jer je upravo on pokupio sav Davyjev novac.

Davy je prešao zalogajnicu, došao do odjeljka, skliznuo u njega, a Ronald je u pola gutljaja pogledao gore te progutao vodu u zastrašenom udisaju.

— Pozdrav, Rabbit — počeo je Davy uživajući u njegovu grgljanju. — Gdje je, dovraga, mojih tri milijuna dolara?

Ronald se nastavio daviti gušeći se vodom iz slavine, krivnjom i strahom.

— Znaš, nije zločin za svakoga — rekao je Davy uzevši jedan Ronaldov prženi krumpirić. — Moraš uživati u riziku. A ti u njemu ne uživaš, zar ne, Rabbit?

Ronald je pokušao doći do zraka. — Sam si kriv.

— Jer ti nisam trebao vjerovati? — kimao je Davy glavom dok je žvakao. — Imaš pravo. Više ne ću. Ali želim svoj novac natrag. Sva tri milijuna. I ostatak. — Uzeo je još jedan krumpirić. Večera nije sličila ni na što, ali je kuhar znao s krumpirima.

— To nije bio tvoj novac. Ukrao si ga. — Ronald je prestrašeno pogledavao uokolo. — Gdje je Simon? Je li ovdje?

— U Miamiu je. Sam ću te premlatiti. A da je novac bio moj, znaš i sam. Vidio si me kako ga zarađujem na istim dionicama kao i ti.

— Milijun s kojim si započeo, nije bio tvoj — odgovorio mu je Ronald, na što se Davy smirio, pogođen trogodišnjim sjećanjem na prekrasnu, bijesnu plavušu.

— Clea — odmahnuo je glavom. — Jesi li se dobro proveo, Rabbit?

— Vidiš, i ne poričeš to. — Ronald je bio krjepostan u svojoj ozlojeđenosti. — Ukrao si toj jadnoj ženi očevo nasljedstvo.

Davy je uzdahnuo i posegnuo za soli. Ako je Rabbit pronevjerio novac iz ljubavi prema Clei, bit će ga teško smiriti. — Ta žena nije jadna već pohlepna. Naslijedila je nešto sitniša od prvog muža, a posljednje što znam o njoj jest da se udala za nekog bogatoga starca na Bahamima.

— Ukrao si njezin novac — rekao je Ronald držeći se sigurnoga. — Ona je nevinna.

Davy je privukao Ronaldov tanjur na svoju stranu stola i posegnuo za kečapom. — Rabbit, znam da je dobra u krevetu, ali ni ti ne možeš vjerovati u te priče.

Ronald se uspravio. — Govoriš o ženi koju volim.

— Clea nije tip žene koju možeš voljeti — reče nato Davy namr-godeno. — Ona je tip žene koju misliš da voliš, ali na kraju ispadne

da si je samo unajmio dok se ne pojavi netko drugi s mogućnošću da je kupi. — Istovario je kečap na ostatak Ronaldovih krumpirića.

— Vjerujem u nju — rekao je Ronald.

— Vjerovao si i da će posao s tehnologijom potrajati zauvijek — rekao je Davy. — Kao što moj tata uvijek kaže, izgleda predobro da bude istinito.

— Ne govorimo o novcu — nato će Ronald. — Ona me voli.

— Ako govorimo o Clei, govorimo o novcu. Samo joj je do toga stalo.

— Stalo joj je do njezine umjetnosti — uzvratilo je Ronald.

— Umjetnost? Zar tako zove taj svoj kulturni film i dva pornića? Umjetnost?

— Ne — reče Ronald zbunjeno. — Slikanje. Tako sam je upoznao, u muzeju njezine obitelji, dok sam pomagao procijeniti zbirku njezina pokojnog muža.

— *Pokojnog* muža? — nasmijao se Davy. — Zamisli moje iznenađenje. Rabbit, njezina obitelj nema galeriju, a tebi se okrenula kad je saznala da imaš pristup mojim računima. Od čega je taj posljednji tip umro? — Podignuo je krumpirić. — Ne, čekaj, daj da pogodim, od srčanoga?

— Bilo je to vrlo iznenadno — odgovorio je Ronald.

— Da, tako je to uvijek s Cleinim muževima — nato će mu ovaj. — Mali savjet: ne ženi se njome. Jako joj dobro stoji crnina.

Ronald je isturio ono malo brade što je imao. — I znala je da ćeš loše govoriti o njoj. Rekla je da si joj prijeto i da širiš laži o njezinoj prošlosti. To ti je profesija, Davy, zašto da povjerujem?

Davy je odmahnuo glavom. — O ovoj ne moram lagati. Istina je dovoljno grozna. Gle, ako već hoćeš počinuti samoubojstvo, umiranje je u Cleinu krevetu isto tako dobar način kao i drugi, ali ja prvo želim natrag svoj novac. Ne volim biti siromašan. Ograničava mi svjetonazore.

— Nemam ga — odgovorio mu je Ronald otvoreno. — Vratio sam ga pravom vlasniku.

Davy se naslonio gledajući ga s osjećajem žaljenja pomiješanim s bijesom. — Znači, već si joj ga dao. A kad si je posljednji put vidio?

— Prije četiri dana — pocrvenio je Ronald. — Jako je zauzeta.

— Dao si joj novac čim si ga dobio, a onda je ona postala jako zauzeta.

— Ne — odvratio je Ronald. — Ona skuplja zbirku. To nam je plan. Skupiti zbirku.

— Clea skuplja zbirku *umjetničkih djela*?

— Vidiš — odvratio je Ronald samozadovoljno. — Znao sam da je ne razumiješ.

— U umjetnosti nema dovoljno brze zarade — namrgodio se Davy dok je odgurivao Ronaldov prazan tanjur i uzimao njegovu šalicu kave. — Usto, i rizik je veći nego kod dionica tehnologije. Umjetnost nije dobar način da se zaradi novac osim ako si trgovac bez morala, što povlači za sobom rad.

Kava je bila mlaka i nije išla uz krumpiriće. Rabbit nije imao ukusa.

— Ne radi se o novcu — govorio je Ronald. — Zaljubila se u naivnu umjetnost.

— Clea se ne zaljubljuje — odgovorio je Davy. — Ona slijedi novac. Negdje u svem ovome je i neki bogataš. I slabo srce. A kako tvoje srce, Rabbit? Jesi li dobra zdravlja?

— Odličnoga — kiselo je odgovorio.

— Razlog više da je ostaviš — Davy će. — Izgubio si svoje bogatstvo u slomu tehnološke burze i bit će te teško ubiti. Pa tko je tip s kojim provodi vrijeme? Tip s puno love, slabim srcem i velikom zbirkom umjetničkih djela?

Ronald je sjedio vrlo mirno.

— Znaš — rekao je Davy. — Možda bih te i žalio da me nisi pokrao za tri milijuna. Tko je on?

— Mason Phipps — reče Ronald. — Bio je Cyrilov financijski menadžer. Clea je vidjela njegove slike naivne umjetnosti na zabavi u njegovoj kući u Miamiu.

— A ubrzo je nakon toga vidjela i ostatak njega. — Davy je sjedio naslonjen u separeu, lošeg mišljenja o čovječanstvu općenito, a posebice o Clei, što je ponovno bilo i potvrđeno. — Kakva ženska.

Uči o umjetnosti da bi ga mogla impresionirati kako bi je oženio, pa da ga otjera rano u grob.

— Mason nije baš tako star. U pedesetima je.

— Onaj kojega sam vidio da je ubila, bio je u četrdesetima. Pretpostavljam da joj je Cyril bio najnovija žrtva?

— Nije ubila muža — rekao je Ronald. — Cyrilu je bilo osamdeset i devet godina. Umro je prirodnom smrću. A ona nije snimala porniće. Snimala je umjetničke filmove. I volim.

— *Čist svršetak* — reče Davy. — Radnja u autopraonici. Ona je potpisana kao Candy Suds, ali to je ipak Clea. Ne moraš mi vjerovati, idi pa ga posudi sam.

— Ja ne.

— Ali prvo ćeš mi pomoći da vratim svoj novac.

Ronald se ponovno povukao gore. — Ne ću sigurno.

Davy ga je pogledao sa sažaljenjem. — Rabbit, možeš sad prestati blefirati. Imam te. Ako kažem FBI-ju što si napravio, vraćaš se u zatvor. Shvaćam zašto si se zapalio za nju, i ja sam svoje dvije godine potrošio na nju, ali sad se moraš srediti. Ja ću svoj novac vratiti, a ti ćeš mi pomoći ili ću te pospremiti na duže vrijeme. Je li ona stvarno vrijedna toga uzimajući u obzir da te nije ni nazvala otkad je dobila novac?

Ronald je nepokretno sjedio tijekom tog cijeloga govora i još nekoliko trenutaka poslije njega, a Davy je gledao njegovo lice znajući da se kotačići ipak okreću iza prazne fasade. A zatim je Ronald progovorio.

— *Čist svršetak*, ha?

Davy je kimnuo.

— Ti i ona...

Davy je kimnuo.

— Misliš da i Mason i ona...

Davy je kimnuo

— Ne znam kako da vratim novac — rekao je nato Ronald.

— Znam ja — odvratio je Davy. — Ispričaj mi o Clei i umjetnosti.

Ronald je počeo pričati o Masonu Phippsu i njegovoj zbirci naivne umjetnosti; kako ga je Clea slijedila i započela svoju vlastitu

zbirku i kako sada živi s njim; kako je obećala da će nazvati i to čim bude mogla.

— Jako je zauzeta zbirkom — počeo je. — To traje malo duže jer je Mason toliko toga mora naučiti.

Kako li si ti samo uspio preživjeti od zločina, stvarno mi nije jasno, mislio je Davy, ali je znao da to nije pošteno. Clea je bila žena koja je u muškarcu ubila sposobnost razmišljanja. Sam Bog zna da je i njegovu nekoliko puta dohvatila.

Ronald je pričao o Clei, skupljačici umjetničkih djela, a Davy se zavalio i počeo preračunavati. Sve što je trebao napraviti je izmisti od Ronalda njezinu adresu i broj računa, nabaviti njezino prijenosno računalo, pročeprkati disk, naći lozinku koja je — poznavajući Cleu za sve bila ista — i prebaciti novac. To baš nije bila prijevara, ali je bilo polurizično. Privlačilo ga je i više nego što je trebalo. Nije ga veselilo što će morati prekršiti zakon. Sad je bio čist. Sazrio je. Zločin ga više nije uzbuđivao.

— Što? — upitao je Ronald.

— Nisam ništa rekao.

— Teško dišeš.

— Astma — slagao je Davy. — Daj mi njezinu adresu i brojeve računa.

Ronald je povukao brazdu preko obrve. — Mislim da to ne bi bilo etično.

— Rabbit — rekao je Davy čeličnim glasom. — Ti i nisi etičan. Tako si se i uvalio u sve ovo. Daj mi te vrazje brojeve.

Ronald je načas oklijevao, a zatim uzeo kemijsku olovku i bilježnicu iz unutarnjeg džepa jakne, okrenuo stranicu i počeo prepisivati brojeve.

— Hvala, Rabbit — uzvratilo je Davy uzimajući stranicu koju je Ronald istrgnuo iz bilježnice. Ustao je i dodao: — Ne napuštaj grad. I nemoj ukrasti ništa drugo. I ni iz kojeg razloga nemoj nazvati Cleu.

— Radit ću što god me volja — odgovorio je Ronald.

— Ne — Davy će. — Ne ćeš.

Ronald mu je uhvatio pogled, a zatim pogledao ustranu.

— Eto, vidiš — potapšao ga je Davy po ramenu. — Kloni se Clee i bit ćeš dobro. Na pomolu su bolja vremena.

— Barem priznaj da si joj ukrao novac, lopove — reče mu Ronald.

— Naravno da jesam — nato će mu Davy, pa se okrenuo i pošao opljačkati najljepšu ženu s kojom je ikada spavao. Opet.

Provala u kuću Masona Phippsa bila je loša zamisao, ali se Tilda nije mogla sjetiti ni jedne bolje. Sada se premišljala šuljajući se kroz Masonove hodnike u mraku noći. Nije ona bila za to. Bila je umirovljena krivotvoriteljica umjetnina, a ne lopov. Usto, kuća je bila napuštena, osim dostavljača hrane u kuhinji i Gwenine Zabave iz pakla u blagovaonici, a to ju je prestravilo. »Dramatiziraš«, rekao bi njezin otac, a imala je razloga biti prestravljena. Pretražila je praznu bilijarsku sobu, praznu knjižnicu, prazan staklenik, a sad je stajala u praznom hodniku misleći *Igram se Clue. Počinitelj je gospođica Scarlet u hodniku s inhalatorom*. To su bili dani, zlatne godine kad su muškarci bili muškarci, a žene nisu morale same obavljati provale u tuđe kuće. Ona je trebala jednoga od onih staromodnih tipova koji su spašavali žene i krali stvari umjesto njih.

Ma daj se sredi, rekla je sebi. Odšuljala se uza stube na kat i otvarala vrata praznih soba sve dok nije naišla na spavaću sobu s mnoštvom svilenih stvari razbacanih uokolo, miris se parfema osjećao u zraku. Bila je to soba koja pristaje ženi kakva Tilda nikad ne će biti. Kao prvo, nikad ne će imati dovoljno novaca.

Nešto je sjajilo na stolu. Tilda je škiljila prema predmetu kroz svoje naočale i shvatila da je to rub prijenosnog računala. Clea Lewis je zatvorila svoje prijenosno računalo, ali ga nije ugasila. *Neoprezno*, pomislila je Tilda osvrćući se na sve stvari koje je žena posjedovala, a nije čuvala. Ta stvarno nije zaslužila posjedovati jednu Scarlet.

Dolje je zazvonio telefon, a Tilda se požurila preletjevši pogledom po sobi pod prigušenim svjetlom ulične svjetiljke koje su propuštali zastori; provjeravala je iza namještaja, ispod kreveta, pipajući si je pronalazila put kad su sjene bile pretamne da bi išta vidjela. Scarlet nije bila tako mala, pomislila je dok se okretala prema četverokrlnim panelskim vratima ormara duž jednoga zida. Ma gdje li ju je samo Clea strpala?

Otvorila je prva dvojna vrata i razmaknula odjeću ustranu kako bi pretražila stražnji dio ormara.

A tamo je stajao muškarac.

Tilda se okrenula u bijeg, no on ju je pljesnuo rukom po ustima i povukao natrag k sebi. Ritnula je nogom unatrag i dohvatila mu se potkoljenice, on je opsovao, izgubio ravnotežu i povukao je sa sobom kad je pao na sag.

Bio je težak.

— Dobro — rekao joj je smireno na uho, dok se ona koprcala pod njim pokušavajući maknuti s usta njegovu ruku prije nego što joj pluća otkazu. — Nemojmo paničariti.

Ne mogu disati, mislila je Tilda udišući zrak kroz nos, a zajedno s njim i prašinu iz saga.

— Nisam ja, zapravo, takav tip — nastavio je. — Ovdje nema zločinačke namjere. Barem ne protiv vas.

Imao je stisak poput škripca. Njezina su se pluća stezala dok joj je držao ruku na ustima, mišići su joj se stezali, svijet se mračio i hvatala ju je poznata panika.

— Moram se uvjeriti da ne ćete vrištati — rekao je. A ona se gušila, znala je da će se jednoga dana ugušiti, da će je izdati njezina podmukla pluća kao i sve u naslijeđu Goodnightovih, ali nije mislila da će biti ovako, tijekom činjenja zločina, dok je davi neka mrga. Tako, dok su joj se pluća pretvarala u kamen, a njegov glas slabio, učinila je jedino čega se u tome trenutku sjetila.

Ugrizla ga je.